

Între nouri și-ntre mare

Mihai Eminescu

Între nouri și-ntre mare
Zboară paseri călătoare -
Cum nu pot și eu să zbor
Să mă iau pe urma lor!
Și departe de la maluri
Trec corăbii peste valuri,
Trec cu pânze lucitoare
Și se pierd în depărtare.
Cum nu am aripi să zbor,
Să mă iau pe urma lor!
Că m-aș duce, tot m-aș duce,
Dor să nu mă mai apuce,
Peste undele cu spume,
Peste mare, peste lume;
Ș-aș vedea cum trec cu toate,
Rânduri-rânduri arătate,
Înnegrirea malurilor,
Strălucirea valurilor,
Stolul rândunelelor,
Tremurarea stelelor -
Poate că mi-ar fi mai bine,
Poate te-aș uita pe tine.
Alei puică, alei dragă,
Cum-i frunza cea pribeagă
E viața mea întreagă,
Căci dragostea ta mă strică
De nu m-aleg cu nimica;
Viața trece, frunza pică,
Trece fără mângâiere,
Ca izvorul de durere,
Trece și se prăpădește,
Arde și se mistuiește,
Fără noimă, fără rost,
Bine-ar fi, să nu fi fost.
Vai de-acela ce iubește
Și nu se învrednicește
Să câștige ce-a dorit,
Să fie-a lui ce-a iubit.
Puica cea dezmierdăcioasă,
Din ochi negri mângâioasă,
Puica ademenitoare,
Din ochi negri visătoare,
Dragostea de puiculiță

Cu gușa de porumbiță,
Cu gurița mititea,
Cu gropițe lângă ea,
Cu zâmbirea ei cu haz,
Cu gropițe în obraz,
Și cu dragostea în ochi
De mă tem să n-o deochi.
Noaptea când te-nchipuiesc
Îmi vine să-nnebunesc,
Iară ziua aș lua
Lumea-n cap de jelea ta.
Norilor, o, norilor,
Unde-i țara florilor?
Unde ea acum trăiește,
Iară câmpul înverzește
Și codrul văzând-o crește;
Și când trece prin grădină
Toți copacii i se-nchină
Și încep să înflorească,
Pe ea s-o împodobească -
Căci văzând-o, toată țara
Crede că e primăvara.